

НАКНАДА МАТЕРИЈАЛНЕ ШТЕТЕ И ЗАХТЕВ ЗА ЗАШТИТУ ПРАВА НА СУЂЕЊЕ У РАЗУМНОМ РОКУ

Накнада материјалне штете која одговара потраживању утврђеном правноснажном пресудом и чије извршење је тражено у поступку извршења, не може се тражити у захтеву за заштиту права на суђење у разумном року.

Из образложења:

"Предлагач је поднео уставну жалбу Уставном суду Републике Србије у којој је тражио да се утврди и повреда права на имовину – накнада материјалне штете у висини износа опредељеног решењем о извршењу Општинског суда и Основног суда. Како о том делу захтева Виши суд својим решењем није одлучио, предлагач је поднео предлог за доношење допунског решења насловивши је жалбом. Врховни касациони суд је решењем вратио списе Вишем суду на допуну поступка – ради доношења решења којем ће уставну жалбу са одлукама донетим у том поступку доставити Уставном суду како би тај суд у оквиру своје надлежности донео одлуку по уставној жалби о повреди права на имовину. Првостепени суд је донео допунско решење којим је уставну жалбу у делу који се односи на повреду права на имовину вратио на одлучивање Уставном суду.

Врховни касациони суд налази да је у конкретном случају Виши суд правилно одлучио када је вратио уставну жалбу у делу који се односи на повреду права на имовину Уставном суду Републике Србије, јер се у поступку пред редовним судом такав захтев не може поставити, због чега је првостепени суд правилно одлучио као у изреци допунског решења. С обзиром да суд у овом поступку може, али и не мора одредити примерену накнаду која представља одређени вид сатисфакције која заједно са изреченом мером за убрзање поступка утиче на убрзање и окончање извршног поступка у коме је дошло до прекорачења разумног рока, као и даље спречавање повреде права. Уставна жалба у делу захтева предлагача којим је тражио накнаду материјалне штете која одговара његовом потраживању утврђеном правоснажном пресудом и чије извршење је тражено у поступку извршења, се односи на утврђивање повреде права на имовину (члан 58. Устава Републике Србије), о чему Уставни суд одлучује. Одлучивање о повреди уставом загарантованог права из члана 58. Устава Републике Србије – право на имовину, према члану 170. Устава Републике Србије је у његовој искључивој надлежности. Због тога, неосновано у жалби предлагач указује да је првостепени суд требало да одлучи о накнади материјалне штете у висини опредељеној предлогом за извршење".

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Рж г 1071/2015 од 16.9.2015. године утврђена на седници Одељења за заштиту права на суђење у разумном року 27.11.2015. године)